

BOBORY ZOLTÁN

A györöki temetőben,

RAKSÁNYI „KUTYU” SÍRJÁNÁL

Van-e ott színpad, Kutyu? –

hogy őrizze hatalmas lépted lábnyomát,
mint itt lent szerte ebben a hazában,
ahol csupa egyfelvonásost tűz műsorra a „Rendező”?

Van-e sűgőlyuk, amiből valamelyik szent
sűghatja neked a szöveget,
s letolhatod, ha késik?
(ők is csak emberek – voltak)

Kell-e ott reflektor, fejjép, Kutyu?
Hogy jól látható legyen szálfá-alakod,
arcod éle, amitől megrettennek az angyalok.

Súlyos függöny van-e? Dübörgő taps közben
hogy meghajolhass mélyen, hittel,
talán a Teremtő előtt?

Kívüle vannak-e nézők? Szeretik a színházat?
Vagy színház az egész világ, Kutyu?
Illetve a Mennyország? Mert te ott vagy...

Nem az angyalok sűgták meg nekünk,
hanem *tudjuk*, Kutyu – hiszen barátaid lehettünk.
Neked, egy igaz, hűséget követelő embernek;

az igazságért mindig kiabálnak!
Te pedig tudod, hogy ezt nem feledhetjük,
s nem csak most, a györöki temetőben;

ahol átölelsz minket, hogy beleroppan a csontunk –
hanem egész botladozásunkkor felétek...
Ha van, küldjél tiszteletjegyet az előadásra!

Csak ne írd rá dátumot, Kutyu, kérünk...

A pele...

(M U S C A R D I N U S A V E L L A N A R I U S)

...világos hasi szőrzetével együtt,
alapvetően szürke állat, rágcsáló.
Ha nagyritkán nappal elő is jön,
színe miatt nehezen észrevehető.
Ahogy nagy, sötét szemeivel rád néz,
akár kedvenc-állatnak is elfogadnád.

A veszélyeket rejtő erdőt elhagyja,
és megjelenik házad körül...
Hamar megtalálja a nyílást padlásra,
tető alá, apró kis bejáratot keresve.
Ha azt nem talál, rág magának utat.

Befészkel magát, rombolni kezd, pusztít
minden tartó fát. Nem érted, miért teszi.
Éjszakánként előjön, a fészekalja
kis kopasz lakóit bőségesen ellátja.
Nyomában faforgács, fekete ürülék.

Nincs többé nyugalom, hisz fejed fölött
kaparnak, rohangásznak, kísérteties zajjal.
És nincs kegyelem, szigorúan védett állat!
Jöhetnek az ácsok s új tető a fejed fölé.
De ezt nem várja meg, odébb áll...
Nézni új otthon és új áldozat után.

Lefagyott csillagképek

T A K Á C S I M R E E M L É K T Á B L Á J Á N A K A V A T Á S Á R A

A költőnek emléktáblát helyeznek fel egy ház falára.
A költő hagyásfa, őrtűz, csillagképek csillaga –
A költő nem úgy hal meg, mint a többi,
a költő temetésén a Miatyánk után verseit mondják..

s másként szól a lélekkharang is...
A költőt nem felejtik el – már hazafelé menet,
a költő verse hajnalban felébredt – hiszen él még...
A költő nem tűnik el életedből, ott van otthonodban,
a kocsmaszatnánál, a költővel találkozol az utcán,
vele alszol el, kezdedben verseskötetével...

A költő nem úgy hal meg, mint a többiek.
A költő sorait mormolod, a költőt látod lehunyt szemmel,
mintha hallanád érces hangját, ha eltéved gondolatod.
A költő nem úgy hal meg, mint a többi...
A költő, ha hiányzik, hívhatod egyetlen sorával,
s ő mondja, mondja neked, amit oly sokszor elmondott;
akkor tekintete benne van szemed csillogásában...

A költő úgy hal meg, hogy halhatatlanná tesz másokat:
soha ne feledd ki arra érdemes – tanít folyton a költő...
A költő ott búvik mindenben, amiről írt, vele éled életed.
A költő hazát teremt a tájból, hogy magasba emelhesse,
megmutatni neked szülőházad, otthonod, temetőidet.
A költő szembesít és számon kér, a költő gyóntat
s feloldoz téged, ha érdeveled – verse felszabadít.

A költő nem úgy készül a halálra, mint a többi,
a költő leveszi tarisznyáját, s felakasztja az öregotthon
fogasára, néha rápillant, emlékeiben kutat, nem ír verset,
de ott van vele mind, kikkel végigjárta az utat...

A költő ajkára olcsó májkrém szárad, egykor reaktort rejtő
melle kenyérmorzszás, s az a kéz! – irtókapa, ásó, gereblye
nyelét formázó, néha fenyegető kéz úgy pihen az ágyon,
hogy hallod a pákozdi gyümölcsfák sóhajtását:
ágainkból, gyökereinkből ki farag botot, faszobrot...?
A költő szeme nem a halált váró, feléd bátorító tekintet;
fordul csillagképek, s lelkének tüzei – felszárítják könnyeid.
A költő rád szól: az elmúló és érkező világnak bennünk
egymásba kell ölelkeznie – a százszoros repüléshez.
A költő teste így végzi. A költő nem hal meg, mint a többi...
A költők emlékét emléktábla őrzi, örök koszorúval...

Négy sorosok

Ha fák között jársz, hallgasd mit üzennek a rab-gyökereik;
elsusogják a levelekkel, micsoda önfeláldozás sorsuk.
Mi szeretnél lenni, mondd? A nyár pompáját megélő, majd
szélhordta, rothadó avar – vagy a fát életető, hallgatag gyökér?

Tudnál-e anyám most szeretni, mint mikor új életet kezdtünk?
Én mennyországból érkeztem, neked lehoztam ide a földre.
Védtelen és büntelen ember indult általad az úton...
Most a vége felé vétkesként kereslek: ilyenek szeretnél-e?

Van-e hely mégis számunkra itt, ezen a felhőhűségű földön?
Vagy a dongaszívűek nyomorúságát kell követnünk?
Idegen vérenek kínálni gyermekeink, unokáink vérért?
Hallod-e szüleid kérlelhetetlen szavát? – Mi itt nyugszunk...”

„Bazzmegországban” kutyák lettünk, „vaozva” ugatunk egymásra;
szívjuk magunkba a mérget, degeneráltak szavait majmoljuk.
S csodálkozunk majd, ha nem értjük mit mondanak unokáink:
„Bazzmeg, nagyfater, nem ti kutyáltátok ezt nekünk, bazzmeg...?”

Kovács Márton: Savaria történelmi emlékei